

meget at hente, som ikke nødvendigvis kræver mange flere mennesker og mange flere penge.

Og jeg er også glad for, at regeringen og SF i den del af finanslovaftalerne, vi har med SF, er enige om vel nok at sætte nogle flere penge af til hjemmehjælpen, men især at beskæftige sig med, hvordan vi kan påvirke kvalitetsudviklingen og sikre en bedre organisation på dette vældige område, hvor der i forvejen er ansat hen ved 100.000 mennesker.

Jeg siger ikke, at der gøres et dårligt arbejde, for der knokles, og der ydes en stor indsats, men den indsats er ikke altid tilstrækkelig godt organiseret, og her kan vi gøre mere for at inspirere til en bedre organisering og lære af hinanden kommunerne imellem og lære af hinanden kommunerne og den private sektor imellem.

Så har der været talt om konkurrenceevnen.

Vi skal passe på konkurrenceevnen, og som jeg sagde før, skal vi gøre det ved at sikre fleksibiliteten på arbejdsmarkedet, lette investeringerne, flytte kapacitetsgrænserne i økonomien og sammen med parterne på arbejdsmarkedet fastholde den ansvarlighed, der heldigvis har kendetegnet overenskomstaflutningen de sidste mange gange.

Heldigvis er den danske konkurrenceevne forbedret noget på det sidste, men den skal holdes høj, og det kan nu kombineres med en vækst i afsætningsmulighederne på vore vigtigste markeder, fordi Sverige og Tyskland er ved at komme mere med.

Så har der været fokuseret meget på de 0,2 pct. af lønsummen, regeringen har lagt på virksomhederne, men jeg kan ikke helt forstå ømskindetheden her, for ingen kan bestride, at det går hæmrende godt med indtjeningen i det danske erhvervsliv: Se på aktiekurserne, se på overskuddene, se på fraværet af konkurser!

Og der er mange, der har talt for, at vi skulle afvikle tilskudssamfundet – især i den højre side af salen – men det, vi har gjort med beslutningerne om sygedagpengebidraget og den fulde arbejdsgiverfinansiering af arbejdsmarkedets elevrefusion, er at fjerne nogle tilskud. Der er ikke længere statspenge i subsidieringen af de små arbejdsgivere og små selvstændige på sygeforpligtelsen. Det betales af de andre arbejdsgivere – en god og solidarisk orden.

Vi kunne selvfølgelig bare have fjernet de tilskud til en lav forsikring, der er, kunne man sige, men det havde ramt de små erhvervsdrivende uforholdsmæssig hårdt. I stedet har vi

ladet alle – og det vil sige især de store – betale, så skatteyderne i hvert fald ikke skal finansiere de tilskud til erhvervslivet længere. Og det synes jeg egentlig er en fair udvikling i forhold til et erhvervsliv, der tjener gode penge.

Men vi skal være optaget af konkurrencekraften, og vi skal være optaget af at videreudvikle de reformer på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, der er sat i gang, og som er ved at blive ført ud i livet, og meget gerne i dialog med arbejdsmarkedets parter.

Så sagde hr. Thor Pedersen på et tidspunkt i løbet af debatten: Venstre ønsker jo også et velfærdssamfund.

Nå, gør man det? Eller leger man bare med ordene?

Det, som jeg synes er problemet med hr. Thor Pedersens og Venstres bekendelse til velfærdssamfundet, er, at den altså garneres med de her skattehuller og de her fantasibesparelser, som vil lave konkrete huller i statskassen, som enten uansvarligt vil forårsage ustabilitet i finanserne, hvor der i dag er stabilitet, eller vil føre frem til, at man må privatisere ikke bare driften, men også betalingen af en række af de centrale offentlige serviceydelser, der i dag stilles til rådighed for borgerne på sundhedsområdet, på uddannelsesområdet, på børnepasningsområdet og på ældreomsorgsområdet – eller hvor det nu er – og som derfor ikke er afhængige af den private pengepungs størrelse.

Med hensyn til de bud på sammenhængen, vi har set fra borgerlig side, er der kun to mulige svar:

Det ene er at føre en mere uansvarlig finanspolitik, fordi man ikke, som man angiver, leverer et større overskud, men et mindre, og det andet er at sende regningen for alle de skattelettelser, man lover, tilbage til borgerne ved at kræve betaling for nogle af de offentlige serviceydelser, der virkelig klodser noget.

Ellers hænger tingene ikke sammen, og hvad er det så for et velfærdssamfund, man også ønsker?

Jeg synes, at det er et godt spørgsmål og måske i virkeligheden et nøglespørgsmål i den politiske debat.

Og det er jo klart, at disse temaer bliver trukket ud i, hvad jeg i hvert fald vil karakterisere som karikaturer, når man så ser forslagene fra Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, for dér har vi jo mange huller i statskassen, men det skal jeg i øvrigt ikke fordybe mig i.